

Ingrid Oonincx
Medicijn

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

‘Laat geworden gisterenavond?’

Ik ontweek Jurgens nieuwsgierige blik en drukte op de knop van de dubbele espresso. Zwijgend wachtte ik totdat het kopje gevuld was.

‘Een date?’ probeerde hij opnieuw.

Mijn baas had vandaag blijkbaar het nieuws nog niet gecheckt. Nog even uitstel. Ik wrong mijn gezicht in een glimlach en liep de trap op naar de directiekamers van de tot kantoor omgebouwde katholieke kerk waarin ons marketingbureau gevestigd was. Vanaf de balustrade zag ik mijn collega's binnenkomen. Ze gooiden hun tassen op hun werktafels en haastten zich naar de koffiemachine. Hun opgewonden geroezemoes gonsde door de hoge ruimte. Het was overduidelijk dat zij het nieuws al wel gehoord hadden. Ik sloot de deur van mijn kantoor en ging aan mijn bureau zitten. Ik vroeg me af wie van hen naar boven zou komen. Zelf had ik het gisterenavond op het late journaal gehoord en sindsdien had ik geen oog meer dichtgedaan. Ik keek op mijn horloge. Negen uur.

Jurgen kwam zelf. Een opgewonden klopje op de deur kondigde de urgentie van zijn komst aan. Hij wachtte niet totdat ik hem binnenriep. Zijn gezicht was bleek. ‘Weet je het al?’

Even overwoog ik om net te doen alsof ik niets wist.

‘Ja. David Mulder is dood.’

‘Waarom zei je net dan niets? Hij is een van onze belangrijkste klanten en...’

Argwanend keek hij me aan.

‘Vergeten. Sorry. Weten ze al waaraan hij is overleden?’

Jurgen keek op zijn telefoon. ‘Het was in elk geval geen ongeluk, anders hadden ze dat er wel bij gezet. Misschien een beroerte of hartaanval. Ik dacht dat hij zo’n fitte kerel was. Zeker gezien zijn leeftijd. Hij was al in de zestig toch?’

Ik bedacht wat ik kon antwoorden, maar Jurgen was al bezig onze strategie uit te zetten.

‘We zullen iets moeten doen namens het bureau. Bloemen sturen. En een rouwadvertentie plaatsen. Wat denk jij: *De Telegraaf*, *Algemeen Dagblad* of *NRC*? Of allemaal? Jij kent zijn bedrijf het best. Heb jij trouwens een vermoeden wie zijn opvolger zal zijn?’

‘Hij heeft een zoon. Misschien die. Of anders zijn vrouw.’ Mijn stem sloeg over, maar Jurgen merkte er niets van.

‘Goed. Ik ga aan de slag. Gaan we samen naar de begrafenis?’

Ik knikte en hoopte dat de paniek die me bij dat vooruitzicht overspoelde niet van mijn gezicht af te lezen was.

Voordat hij uit mijn kantoor vertrok, keek Jurgen me met een bedenkelijk gezicht aan. ‘Je ziet er beroerd uit,

Ella. Als ik jou was zou ik vanavond eens vroeg naar bed gaan.'

Toen hij weg was legde ik mijn hoofd op mijn bureau, kneep mijn ogen dicht en probeerde grip te krijgen op de voortrazende gedachtestroom die me kwelde sinds Davids dood.

Hoofdstuk 2

De lift bracht me naar de verdieping van de parkeergarage waar we met de zaak een aantal plaatsen huurden. Mijn Jaguar was de enige auto die er nog stond. Zoals wel vaker sloeg de motor van de oldtimer niet meteen aan. Na een paar pogingen drong een dikke benzinewalm mijn neusgaten in. Een paar minuten wachten en dan nog eens proberen, meestal werkte dat. Ik stapte uit en liep naar de reling. De straatlantaarns gingen net aan. De lampen kleurden van rood naar geel en vormden lange banen van licht die de stad in een grillig patroon doorsneden. Ik boog voorover en zag de zwarte diepte onder me. Het asfalt lonkte. Ik hoefde mezelf alleen maar voorover te laten vallen en alles zou voorbij zijn.

Geschrokken zette ik een stap achteruit.

Een windvlaag streek langs mijn rug. Ik draaide me om en keek naar de donkere leegte achter me. Op deze plek hadden David en ik voor het eerst seks gehad, ruim een halfjaar geleden. Het was hier toen net zo verlaten als nu. David was door Jurgen uitgenodigd voor de vrijdagmiddagborrel en de spanning tussen ons was opgelopen. Ik weet nog goed hoe ik schrok toen hij plotseling achter een pilaar vandaan stapte en me vastgreep met de gulzigheid van een jonge vent. Overdonderd stond ik toe dat hij me op de achterbank van zijn

auto dreef en me onstuimig beminde. Voor het eerst in mijn vijfendertigjarige leven voelde ik meer dan het zwakke lustgevoel dat mijn sporadische onenight-stands in me opriepen. Niet veel later was ik dat gevoel liefde gaan noemen.

En nu was hij dood.

In de verte hoorde ik het lage brommende geluid van een auto. Misschien iemand van kantoor die iets vergeten was. Of Jurgen die terugkwam om nog een paar uurtjes te werken.

Ik kreunde zacht. Ik had me de hele dag succesvol verstoppt voor nieuwsgierige blikken en vragen. Nu geen confrontatie. Ik rende naar een dikke pilaar en verstopte me erachter. Een enorme zwarte SUV draaide traag de parkeervloer op. De banden maakten een zuigend geluid alsof ze door een laag stroop reden. Niemand van mijn collega's had zo'n auto.

Ik overwoog gewoon tevoorschijn te komen en een nieuwe poging te doen om mijn Jaguar aan de praat te krijgen, maar toen parkeerde de SUV pal naast mijn wagen op de verder verlaten verdieping. Eigenaardig. De SUV had een buitenlands kenteken. Wit met zwarte letters.

Een man met een baseballcap ver over zijn hoofd getrokken stapte uit. Ik dook verder weg in de beschutting van de pilaar. Zijn ogen bleven hangen op de plek waar ik stond, maar hij leek me niet te zien. Of liet dat

niet merken.

Tot mijn ontsteltenis opende hij mijn auto en ging erin zitten. Mijn handtas lag daar en de sleutel zat in het contact. Straks zou ik alles kwijt zijn: portemonnee, paspoort, telefoon en wellicht zelfs de auto als hij hem gestart kreeg.

Ik bedacht me dat ik het misschien wel zou redden naar het trappenhuis als ik heel snel zou zijn. Maar ook al zou dat me lukken, wie zou ik dan moeten waarschuwen voor deze autodief? Ik had hier nog nooit personeel gezien. Deze parkeergarage werd alleen door camera's bewaakt. Het personeel zat waarschijnlijk op kilometers afstand. Ik zocht naar de bewakingscamera's, maar zag er geen. Iedereen had het altijd over het gebrek aan privacy, maar als je camera's nodig had waren ze er niet.

De man stapte weer uit, stak een sigaret op en liep naar dezelfde plek als waar ik eerder over de stad had uitgekeken. Rokend stond hij daar. Alsof hij alle tijd van de wereld had.

Na een paar minuten liep hij terug naar zijn eigen auto, startte de motor en reed een rondje over het verlaten parkeerdek. De lichtbundels van zijn koplampen beschenen kort de pilaar waarachter ik verborgen zat. Daarna verdwenen zijn rode achterlichten in de diepte. Ik wachtte nog zestig tellen voordat ik tevoorschijn kwam. Daarna rende ik naar de reling en keek naar de

uitgang van de parkeergarage. Na een paar minuten zag ik hoe de zwarte SUV naar buiten kwam, de slagboom passeerde en stapvoets wegreed.

De kust was veilig.

Beverig liep ik naar mijn auto en ontdekte dat hij de complete inhoud van mijn handtas op de passagiersstoel had uitgespreid. Zenuwachtig liep ik alles na. Portemonnee, bankpasjes, paspoort, telefoon, agenda, make-up. Alles was er nog. Zelfs de sleutel zat nog in het contact.

Ik nam geen tijd om erover na te denken, sloot de auto van binnenuit en deed een schietgebedje dat hij zou starten. Bij de derde poging lukte het. De banden piepten toen ik door de spiraalvormige trechter naar beneden reed.

Bij de slagboom zocht ik mijn uitrijkaart tussen de spullen die nog op de zitting van de bijrijdersstoel lagen. Nergens te bekennen. Ik opende het handschoenkastje. Er lagen snoep- en koekverpakkingen, gebruiksaanwijzingen, parkeertickets en een krabber, maar geen uitrijkaart. Zou hij mijn kaart hebben meegenomen? Waarom? Een auto sloot achter me aan. Achteruitrijden was dus ook al geen optie meer. In een plotse ingeving liet ik mijn handen onder de passagiersstoel glijden en voelde na even tasten een stevig stukje karton. Tranen van opluchting sprongen in mijn ogen toen ik de parkeerkaart opviste. Verontschuldigend

keek ik in mijn achteruitkijkspiegel. Mijn hart ontplofte zowat toen ik de zwarte SUV dreigend achter me zag staan. Met trillende handen stak ik de kaart in de gleuf. Zodra de slagboom omhoog was, vloog mijn oude Jaguar als een pijl uit de boog de parkeergarage uit. Precies zoals haar naamgenoot in de Zuid-Amerikaanse oerwouden tijdens de jacht zou doen. Het verschil was dat ik hier de prooi leek te zijn.

Hoofdstuk 3

‘Hebt u de indruk dat u vaker dingen vergeet dan vroeger, mevrouw Vreeland?’ vroeg de huisarts. Mijn moeder dacht lang na voordat ze antwoord gaf.

‘Ik vergeet wel eens iets, misschien zelfs ietsje vaker dan vroeger, maar dat hebben alle oudere mensen wel eens. De jaren komen met gebreken.’

Juist vandaag had mam een heldere dag. De huisarts, die zelf ook niet meer de jongste was, glimlachte vriendelijk naar haar.

‘Dat is helaas waar, maar uw dochter maakt zich een beetje zorgen omdat ze denkt dat u de laatste tijd meer vergeet dan vroeger.’

Aan de telefoon had ik de huisarts uitgelegd dat mijn moeder bij mij logeerde nadat ze door de politie in verwarde staat was aangetroffen in een park. Ik was er enorm van geschrokken. Hoe had het kunnen gebeuren dat me niet eerder was opgevallen dat mijn moeder geestelijk zo hard achteruit was gegaan? Tegelijkertijd wist ik het antwoord wel. Hoewel ik haar wekelijks opzocht, was ik er vaak niet bij met mijn hoofd. Meestal was het slechts een kort beleefdheidsbezoek na het hardlopen op zaterdagochtend. Een kopje koffie en dan afwezig luisteren naar de oninteressante verhalen van een vrouw die al jarenlang alleen leeft en weinig anders te vertellen heeft dan de dagelijkse beslommeringen